

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXX. tečaj

V Gorici, 1913.

7. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XIX. Poglavlje.

Neomahljivo zaupanje v molitvi je najboljše sredstvo, da se rešimo strahu in dvojeb zaradi svoje stanovitnosti v dobrem.

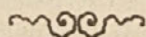
Vse, kar smo dosedaj povedali, nas je moralo prepričati, da smemo po pravici zaupati v dobrotljivost božjo in mirni biti zaradi svoje stanovitnosti v dobrem. Kar hočemo zdaj povedati, nas mora še bolj pomiriti. Govoriti hočemo o tem, koliko nam koristi popolno zaupanje v Boga. Resnica je, da je Bog toliko bolj pripravljen uslišati našo molitev, koliker menj mi dvojimo o njeni moči. Ako imamo toliko serčnosti, da odložimo vsako maloserčnost in nezaupnost, je nemogoče, da bi se nam kaj odreklo. To je resnica, o kateri dvojiti nam prepoveduje sv. Duh; zakaj on sam nam na vse načine to zaterjuje. On pravi: »Otroci, ozrite se na človeške rodove in vedite, da še nihče ni bil osramočen, kedor je v Gospoda upal.« Sirah 2, 11. Sv. apostelj Pavel piše: »Upanje ne osramoti.« Rim. 5, 5. Sè sv. serčnostjo govori kraljevi prerok: »V te, Gospod, zaupam, naj ne bom osramočen vekomaj.« Ps. 70, 1. In zopet pravi: »Izroči

Gospodu svojo pot in upaj vanj.« Ps. 36, 5. Zaupanje od strani človeka in uslišanje od strani božje je skoraj neločljivo. Sv. Bernard obrača zato sledeče mesto sv. pisma na zaupanje v Boga: »Vsak kraj, kamer bo vaša noga stopila, bo vaš.« V. Mojz. 11, 24, in pravi: »Vaša noga je vaše upanje; naj gre, kaker daleč hoče, vse bo dobilo, ako se le popolnoma Bogu izroči.« Ravno ta svetnik imenuje tiste čudovito z oljem napolnjene verče vdove v Sarepti podobo našega zaupanja ter pravi: »Zaupanje nadomešča pri Tebi, o Gospod, vsmiljenje; olje vsmiljenja vlivaš meni v posodo zaupanja.« Kaker se je namreč olje množilo po številu posod in ni prej nehalo teči, dokler ni bilo nobene posode več, ravno tako je z božjo darežljivostjo do nas; ona se ravna po množini našega zaupanja in neha le tedaj se razlivati čez nas, ako nismo upati.

Kaj naj še povemo, da dokažemo to resnico? Jezus sam je nekedaj zaterjeval sv. Jedruti, da ga zaupanje tako rekoč sili vse molitve uslišati. »Ono terdno zaupanje, katero kedo v me stavi in veruje, da poznam vse njegove potrebe in mu morem in tudi hočem pomagati, mojemu sercu tako silo stori, da se ne morem zderžati, da bi takemu človeku ne pomagal.« Še bolj določno se je izrazil sv. Mehtiljdi: »Koliker kedo v svoji veri in zaupanju od mene pričakuje, toliko in še neskončno več bo prejel; zakaj nemogoče je, da bi človek ne prejel, v kar je sveto veroval in upal.« To se popolnoma vjema s tem, kar nam sv. evangelij pripoveduje o ljubem Zveličarju. Ako ga je kak bolnik prosil zdravja, je tirjal od njega terdno zaupanje, da ga je na ta način pripravnega storil, prejeti milost, za katero je prosil. Ali veruješ, tako je navadno vprašal, da morem storiti to, za kar me prosiš? Pojdi v miru, naj se ti zgodi, kaker si veroval! Veruj in ozdravljen boš. Celo tako daleč je šel, da je rekel kar splošno: »Kedor veruje, temu je vse mogoče.« Marko 9, 22. Kaj naj še želimo po takem zaterjevanju? Pripomnimo pa, da moramo tukaj razumeti ne ono vero samo, s katero verujemo, da nam Bog more pomagati v naših stiskah, temuč ono vero, da nam on tudi resnično hoče pomagati.

Kaj naj sklepamo iz tega tako jasnega in važnega spričevanja? Nič drugega kot to, da si moramo Boga predstavljati kot Gospoda, kateri hoče naša serca z dobrotami pridobiti. K njemu se moramo tedaj zatekati, kaker k očetu ali materi, ali k dobremu prijatelju, brez strahu, da bi bili zapojeni ali nadležni,

ker smo terdno prepričani, da nam je pripravljen serčno rad dati vse, kar ga bomo prosili. Kedor se s takim zaupanjem Bogu približa, ta bo moč njegove darežljivosti toliko bolj okusil, kolikor bolj jo zna ceniti. Kako bi pa moglo biti drugače, ker se celo pri ljudeh tako godi, čeravno se njih bogastvo in dobrota ne da primerjati z božjo? Ako n. pr. bogatin ve, da vbožec veruje, da bo precej vslišan, ako mu le potoži svojo stisko, bogatin takemu človeku ne bo odrekel svoje dobrohotnosti, ker tako zelo ceni njegovo darežljivost. To zaupanje je bogatinu v čast in ga tako rekoč sili, vbogemu dobro storiti, da, sram bi ga bilo pokazati se menj darežljivega, kakor se je o njem mislilo.



Kvišku serca!

P. E. B.

Brez dvojbe so dandenes resnobni in težki časi za sv. katoliško Cerkev, časi sovražni sv. veri in nevarni večnemu zveličanju. Dobri in zvesti verniki imajo mnogo raznoverstnih žertev. Toda ali nas bo to storilo plašne in maloserčne?! Ne, to nikakor ne! Čim več težav, čim več nasprotovanja, čim več sovražnikov sv. Cerkve, čim bolj besne sovražniki križa, tem bolj hočemo mi ljubiti Kristusa, božjega Sinú, Kristusa križanega, tem bolj odločno in iskreno se hočemo oklepiti križa, tem bolj navdušeno hočemo ljubiti svojo zaničevano, stiskano, preganjano, obrekovano mater, sv. katoliško Cerkev! Saj vemo, da je v križu naše odrešenje, v tem znamenju bomo tudi zmagali! Da, iz ljubezni do Boga hočemo zanaprej še bolj odločno, še bolj vstrajno delati in terpeti! Gospod je vreden vse naše ljubezni, da, vreden je neskončne ljubezni!

Gdo je kaker Bog?! Bežite protivne moči! Ali ne veste, da Kristus zmaguje tudi v vojskujoči se in terpeči cerkvi?!

Preljubi tretjeredniki, dragi mi bratje in sestre v sv. Frančišku, ne pozabimo, da je letos Konštantinov jubilej! Po naročilu sv. očeta Pija X. se obhaja letos po vsem katoliškem svetu spomin slavne zmage kerščanstva nad poganstvom pred tisoč šeststo leti. Kaker je naš Gospod Jezus umerl na lesu križa, ki je bil tedaj sramotno znamenje, kaker so aposteljni in prvi oznanjevalci evangelija umirali za sv. vero, tako je tudi družba vernikov sè svojimi predstojniki vred

vsaki čas morala biti pripravljena na terpljenje, na martre, na smert. V obsežnem rimskem cesarstvu, kjer se je razširila mlada cerkev, je tristo let z malimi presledki neprestano divjalo preganjanje. Rimski cesarji so imeli kristjane za sovražnike deržave in ljudstva. Hoteli so jih iztrebiti z ognjem in mečem. Kri je tekla v potokih. Toda prav ta nedolžna kri, ki je nvesto Jezusa križanega obdala z erdečim rožnatim vencem, prelita kri neštevilnih kristjanov, kateri so z veseljem umirali, da bi Gospodu ohranili zvestobo in pokazali djansko velikodušno ljubezen, ta kri je priklicala posebno pomoč božjo! Cesar Konštantin se je leta 312. po Kristusu bojeval z nasprotnikom Maksencijem. Njegova vojska je štela komaj 40.000 mož. Maksencij nasprotno je imel izurjeno armado, bližu 190.000 vojščakov. Konštantin je bil takrat še pogan, vender je kerščanstvo že dobro poznal. V tej veliki nevarnosti, ko mu je šlo za življenje, se je obrnil h kerščanskemu Bogu za pomoč. Svoj deržavni prapor (labarum) je ozališal sè začetnimi čerkami Kristusovega imena, istotako je okrasil ščite svojih vojakov. Zgodovinarji pripovedujejo, da je imel Konštantin čudežno prikazen. Na večernem nebu je videl znamenje križa in napis: »S tem (znamenjem) zmaguj!« In res je Konštantin pri Miljvijskem mostu pred mestom Rimom premagal skoro petkrat večjo vojsko Maksencijevo. Ne samo kristjani, tudi pogani so v tem spoznali višjo moč, ki je pomagala vojski cesarja Konštantina. Konštantin je zavladal v širokem rimskem cesarstvu. Postal je kristjan. Do tedaj vedno preganjani cerkvi je podelil popolno prostost in svobodo ter ji vernil vse pravice, ki ji gredo po naravni in božji postavi. Naslednje leto 313. je izdal tako imenovani milanski razglas ali edikt, v katerem določa enake pravice za vse deržavljanke, kristjane kaker pogane, pogani pa morajo kristjanom verniti ugrabljeno imetje, vse krivične postave proti kristjanom so odpravljene. To je zgodovinski dogodek, zмага kerščanstva nad paganstvom. Po tristoletnem boju zoper cerkev Kristusovo je napočila doba miru!

Primerno je tedaj, da se letos spominjamo tega velikega dogodka v zgodovini sv. cerkve. Tudi mi, sinovi in hčere sv. Frančiška, ne smemo izostati ali zaostati pri tem proslavljanju Konštantinovega jubileja. Zakaj? Vzrokov je več. Sv. oče Pij X. so tako ukazali. In mi moramo v posebni meri biti poslušni sv. očetu, spolniti moramo vsako njegovo željo, kaj še le po-

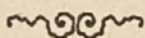
velje! Otroci sv. Frančiška smo. Sv. Frančišek nam je najlepši vzgled v ljubezni do sv. Cerkve, neprekosljiv vzor ljubezni do križa! Otroci morajo biti očetu podobni, duhovni otroci duhovnemu očetu, duh sv. očeta Frančiška nas mora prevzeti: kvišku serca! Še en globok razlog je: udje smo vojskujoče cerkve. Gospod zveličar je napovedal, da bo sv. cerkev, njegova nevesta, terpela preganjanje, dokler bo ta svet stal, do tistega časa, ko bo izvojevana velika zmaga križa, stanovitna zmaga, večna zmaga izvoljene cerkve, takrat, ko se prikaže znamenje sinu človekovega na nebu, ko Gospod pride soditi žive in mrtve! Do tistega dne pa, ki nam je po božjih sklepih prikrit, cerkev na zemlji nikoli ne bo uživala dolgo časa popolnega miru, vojskovati se mora vsa Cerkev, kaker tudi vsak posamezni vernik, zoper notranje in zunanje sovražnike. O tem spričuje zgodovina sv. katoliške Cerkve. Po Konštantinovi dobi so vstajali novi nasprotniki, ne samo od zunaj, tudi od znotraj so si razna krivoverstva prizadevala uničiti Cerkev, zidano na skalo sv. Petra. Kako se dandenes zbirajo in gibljejo sovražne čete, o tem ni treba pripovedovati! —

Sedanji sv. Oče Pij X. so izrekli nekoč te-le pomenljive besede: »politica mea crux est — moja politika je križ!« V teh besedah je pa tudi za nas sinove in hčere sv. očeta Frančiška izrečeno navodilo, kako praznovati ta jubilej. Pred vsem se moramo prenoviti na znotraj in sicer v ljubezni do sv. križa! Premagajmo neredna nagnenja: nagnenje k jezi, nevolji, nepotrepežljivosti, krotimo in uničimo v sebi neredno samoljubje, svoj napuh, svojo sebičnost! Ljubimo križ: terpimo radi iz ljubezni do Jezusa križanega! Ne sodimo drugih, vsak naj sodi in zaničuje samega sebe zavolj grehov in napak! Krotimo svoj jezik, svoje govorjenje! Malo govoriti po pameti ter iz potrebe, sicer pa molčati in premišljevati besedo božjo, ki smo jo slišali ali brali! Kvišku serca! Gospod naš Bog je vreden, da ga ljubimo z veliko in močno in nesebično ljubeznijo! Veliki Bog, neskončni in večni, naš oče, naš stvarnik, ali nisi ti najvišje dobro, ali nisi ti studenec vsega dobrega, ali nisi ti najvišje, najpopolniše bitje, sam od sebe, od vekov na veke?! Mi se veselimo tvoje popolnosti, privoščimo ti vse dobro! Gospod Jezus, večni edinorojeni sin večnega Očeta, ali nisi ti vreden, da bi te ljubilo sleherni serce in vsaka duša?! Da, vreden si, da te sleherni pametno bitje ljubi z velikodušno, hvaležno lju-

beznijo, vreden si! Učlovečil si se iz ljubezni do stvari, Gospod Jezus, neskončno ponižni Bog! Iz ljubezni do nas, do sv. cerkve, prebivaš mej nami, v naših tabernakeljnih, do konca sveta! Mi smo tvoji in te hočemo ljubiti na veke, s teboj in za tebe in v tebi delati, moliti in terpeti! Podeli nam svojo milost in svojo sveto ljubezen, podeli čednost čistosti, pokorščine, ponižnosti, pomnoži milost vere, uterdi naše upanje, posveti serca naša, pošlji nam svojega svetega Duha. Sveti Duh tolažnik, ali nisi ti neskončno veličastno in neskončno lepo bitje, Duh ljubezni in resnice, Duh svetosti in pravice, Bog miloserčnosti, usmiljenja in miru?! Sv. Duh, napolni naše duše, ti prevzemi naša serca, da bomo tvoji na veke! — Kvišku serca! Predragi bratje in sestre v sv. Frančišku, le eno je potrebno: doseči božjo ljubezen v modrosti križa! Naj bo to leto Konstantinovega jubileja za nas leto duhovne prenovitve, naj pride božje kraljestvo v naše duše, v naša serca, zato kvišku serca!

Premili bratje in sestre v sv. Frančišku, ne zamerite, ako vas prosim: pustimo vse razpertije, malenkostne prepire, nepotrebne sodbe, neprimerne besede, pustimo svojo občutljivost, pustimo nepotrebne, prehude skerbi za časne reči, ne glejmo na trenotno, na minljivo, ne glejmo na zunanje, nebistvene, posranske reči, marveč dvignimo se h temu, kar je bistveno, stalno, večno! Povzdignimo svoje misli k nebeškim željam, hrepenimo po tem, kar je zgoraj, iščimo božje kraljestvo milosti, resnice in ljubezni! Le eno je potrebno: ljubiti Boga zavolj Boga samega, ljubiti križ zavolj Jezusa, ljubiti sebe in stvari le v Bogu, zaradi Boga in po volji božji! Zato pa spolnujmo zapovedi! — Nikaker vam ne prigovarjam, da bi pomnožili ustne molitve, ne, pomnožujmo le notranje vzdih, pomnožimo notranjo tiho serčno molitev! Obiskujmo in tolažimo bolnike, darujmo po skromnih močeh za misijone; pri sv. maši in pri sv. obhajilu molimo za sv. Očeta Pija X., za vse škofe, združene s sv. očetom, za zmago sv. Cerkve; saj pogosto pristopamo k mizi Gospodovi, pri vsakem sv. obhajilu napravimo več dobrih namenov, vselej pa lahko darujemo nebeškemu Očetu sv. obhajilo za zmago sv. Cerkve v naših katoliških krajih, za misijone, za razkoljne in krivoverske kristjane, za vse narode, ki so še zunaj sv. katoliške Cerkve. Bodimo velikodušni, pripravljeni na vse, če treba, tudi z veseljem, s pesnimi v sercu in na ustnih pohiteti v smert in martre iz ljubezni do Jezusa križanega, iz

ljubezni do sv. očeta, iz ljubezni do svoje duhovne matere sv. katoliške Cerkve! Kristus je naše življenje in vstajenje, križ je naše upanje, v tem znamenju bomo zmagali! — Krišku serca!



O božji previdnosti

ali

kako ljubeznivo ravna Bog z ljudmi, ki se mu dajo voditi.

Po spisih P. Kolombijera.

(P. B. S.)

Na zemlji in v nebesih se nič ne zgodi brez volje in povelja božjega razen greh. Sv. Avguštin pravi: »Nič se ne pri-godi v našem življenju slučajno, pri vsaki reči je Bog začet-nik.« Tako govori On sam po preroku Izaiju: »Jaz sem Gospod in ni drugega, ki narejam svetlobo in vstvarjam temo, delam mir in vstvarjam hu-do«. In po Mojzesu je rekel že prej: »Jaz usmertim in oživim, udarim in ozdravim, in niga, ki bi mo-gel rešiti iz moje roke.« Ana, mati Samuelova, poje v svoji hvalni pesmi: »Gospod usmerti in oživi, vodi do groba in reši iz njega. Gospod da uboštvo in bogastvo, poniža in povzdigne.« Amos vprašu-je: »Ali je kako hudo, ki ne pride od Gospoda?« In modri Sirah pravi: »Dobro in hudo, življenje in smert, vboštvo in bogastvo pride od Boga.«

Morebiti si misliš, dragi kristijan, to velja samo o boleznih in smrti, mrazu in vročini in drugih takih dogodkih, ki ne na-stanejo iz lastne moči, ne pa o tem, kar stori človek prosto-voljno. Praviš namreč, »ako kedo o meni slabo govori, me oropa premoženja, me preganja in z menoj hudo ravna; kako morem tako ravnanje pripisovati Bogu? Njemu, ki noče, da se dela krivica, ampak jo prepoveduje? Torej moram reči, da dela to človek prostovoljno ali vsled svoje brezumnosti ali pa vsled svoje hudobije.« — Toda zastonj izgovarjaš s tem svojo nevda-

nost v voljo božjo; kajti Bog sam je jasno povedal in njegovi besedi, ki je in ostane resnična, moramo verovati, da se namreč na svetu nič ne zgodi brez njegove volje. Tako je govoril Davidu: »Glej, vzbudim zoper tebe zlo od tvoje hiše in vzamem tvoje žene vpričo tebe in dam tvojemu bližnjemu«.

Zdaj pa vprašam, ali je mogel Bog še bolj razločno povedati, kedo je bil vzrok terpljenja, katero je Absalon napravljaj svojemu očetu?

Tudi Judje so omahovali glede te resnice, ko so bili v sužnosti in drugih nadlogah, ketere so prej pripisovali osodi in raznim okolnostim nego pa volji božji; toda prerok jim je takole odgovoril: »Kedo je rekel, da se kaj zgodi brez volje Gospodove? Ne prihaja li dobro in hudo iz ust Najvišjega? Krivično smo delali in si zaslužili jezo božjo, zato je neizpros-ljiv.«

Ako torej kedo sumniči o našem dobrem imenu, nam ukrade premoženje, nam zažge hišo, nas udari in z nami hudo ravna, priznajmo, da se vse to zgodi vsled volje božje, tepe nas roka božja.

Vprašaš, kako pa more Bog hoteti taka dejanja, ker so vselej združena z grehom? Kako je takih dejanj deležen On, ki je sama svetost in zato ne more imeti nobene zveze z grehom? Odgovorim ti, da je pri vsem človeškem dejanju, radi kete- terega se pritožuješ, treba razločevati dve reči. Pervi- č dejanje s a m o n a s e b i, drugič n e u g n a n o s t v o l j e, ki zajde od pota zapovedi božjih. Ako torej kak človek s teboj hudo ravna ali slabo o tebi govori, je razločevati pri tem dvojno, per- vič zunanje dejanje, to je g i b a n j e r o k e ali jezika, drugič n a m e n, ki spremlja to dejanje. Ker je pa gibanje roke ali jezika samo na sebi brezgrešno, zato more Bog biti vzrok tega dejanja in je tudi v resnici. Noben človek in nobena stvar namreč nima svojega bitja sama od sebe, tako tudi ne premikanja, ampak od Boga, ki v njem in po njem dela. Kar se pa hudobije tiče, ona je od človeka in t a e d i n o je greh, ne pa Bog, ki g a l e p r i p u s t i, da ne krajša človeku proste volje.

Bog se torej vdeležuje naših dejanj v toliko, da jih more- mo dovršiti. Ne gre pa dalje. On nima nobene skupnosti pri

hudobiji takih dejanj, ki imajo svoj začetek edino v človeku. On ti hoče vzeti tvoje dobro ime in tvoje premoženje, katero si zlorabil; toda On se ne vdeleži greha obrekovavca ali tatu, kateri ti ono vzame. Zgled ti bo to pojasnil. Sodnik obsodi hudodelca po pravici k smrti. R a b e l j pa je smertni sovražnik prav tega hudodelca in izverši sodbo ne le vsled svoje dolžnosti, ampak iz sovraštva in maščevanja. Rabelj stori torej greh, ali sodnik nima nobene vdeležbe pri tem grehu. On še zanj ne ve, ampak ve samo, da se je zveršila pravica. Tako se tudi Bog ne vdeležuje hudobije človeka, ki te obrekuje ali okrade. Bog te hoče, bi rekel, ponižati in ti vzeti imetje, da te s tem reši tvojih strasti in te pripelje h čednosti. Ta namen, vreden njegove dobrote, ki bi ga sicer lahko dosegel na tisoč drugih načinov, nima ničesar skupnega z grehom človeka, ki mu služi ko orodje. In v resnici: ni greh, ki te poniža in stori vbozega, ampak zguba časti in imetja. Greh škoduje edino le obrekovavcu in tatu, ki se ž njim obteži. Tako moramo torej razločevati mej tem, kar stori Bog s pomočjo ljudij, in tem, kar dostavi človeška volja.

Sv. Gregor nam razlaga to resnico z drugo priliko. Zdravnik zapiše bolniku pijavke. Te živalice bi, ke bi mogle, izsesale bolniku vso kri do zadnje kapljice. Zdravnik pa ima namen odvzeti bolniku preobilo in slabo kri ter ga tako ozdraviti. Zato nima namen zdravnikov ničesar skupnega s tem, kar bi storile pijavke, ke bi se jim pustilo. Na isti način kaker se zdravnik poslužuje pijavk, se poslužuje Bog ljudi.

Bolnik se ne zmeni za pohlepnost teh živalic; nasprotno, on skuša premagati v sebi gnus do njihove ostudnosti; on varuje in pospešuje njih delavnost, ker dobro ve, da ne bodo dalje pile kervi kaker se to zdravniku potrebno zdi za ozdravitev.

Tako mora biti tudi nam prav, ako nam drugi hudo prizadevajo sè svojimi strastmi, ker jim Bog k temu deli svojo moč. Oni so nam le v zdravilo, katero nam daje Bog, čigar dobrot, moč in modrost je neskončna. On jim bo dovolil le toliko storiti, koliker je nam v korist. Da, naš lastni blager naj bi nas še nagibal, da se snidemo ž njimi, ker so nam perst božji. To velja o vsaki stvari; nobena nam ne more škodovati, ako nima za to oblasti od Boga.

Ta nauk so verovali vsi razsvitljeni ljudje. Prelep zgled tega nam daje terpin J o b. On je izgubil vse svoje otroke in vse

imetje; z verhunca sreče je padel v globočino bede, pa je govoril: »Gospod je dal in Gospod je vzel; kaker je Gospodu všeč, tako se je zgodilo; Gospodovo ime bodi češčeno!« Vidite, pravi sv. Avguštin, da je ta mož prav dobro razumel veliki nauk naše vere. On ni rekel: Gospod mi je dal moje otroke in moje imetje, hudobni sovražnik mi jih je pa vzel; ampak Gospod mi jih je dal in Gospod mi jih je vzel, kaker je bilo Gospodu všeč, tako se je zgodilo in ne kaker je bilo všeč hudobnemu sovražniku.

Ravnotako pomenljiv je zgled egiptovskega Jožefa. Njegovi bratje so ga prodali iz hudobije in vender je on vse to pripisoval božji previdnosti, ker je večkrat rekel: »Gospod me je poslal v Egipt. — Bog me je poslal naprej, da se ohranite na zemlji. Ne po vašem namenu, ampak po božji volji sem bil poslan sem.«

Tudi David je spoznal voljo božjo, ko ga je preklinjal in zasramoval njegov uporni podložnik Semej. In dvakrat je zahteval svojim zvestim služabnikom, da ga niso kaznovali, ko jim je govoril: »Pustite ga, da preklinja: zakaj Gospod mu je ukazal, naj preklinja Davida... Pustite ga, da preklinja po povelju Gospodovem.« — In ali ni naš Zveličar, ki je prišel iz nebes, da bi nas podučil z besedo in zgledom, rekel Petru, ki je hotel v svoji gorečnosti, da naj bi ne terpel »Ali naj ne pijem keliha, ki mi ga je Oče dal?« Tako Jezus ni pripisoval hudega ravnanja in bolečin, ki jih je terpel, Judom, ki so ga tortžili, ne Judežu, ki ga je izdal, ne Pilatu, ki ga je obsodil, ne hlapcem, ki so ga suvali, tudi ne hudobnim duhovom, ki so te nesrečne izpodbadali h tako groznemu zločinstvu, ampak edino Bogu. Pa tudi Boga ni imenoval ostrega sodnika, ampak Očeta, proti kateremu je razodeval nežno naklonjenost.

Ne pripisujmo torej nigdar svojih izgub, svojih nadlog, svojih bridkosti in poniževanj ne hudobnemu duhu ne ljudem, ampak pravemu začetniku, to je Bogu; ker bi drugače ravnali podobno psu, ki grize v jezi kamen, ki ga je zadel, ne vidi pa roke, ki ga je zagnala. Ne govori tedaj: ta in ta je kriv nesreče, ki jo terpim, ta in ta me je uničil. Tvoje terpljenje ni delo ljudi, ampak delo Boga; in tega načela se moraš tem terdneje držati, ker ravna Bog vedno po svoji neskončni modrosti in iz svetega ter vzvišenega namena.

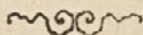
(Dalje prih.)

Bl. Kunigunda,

devica 2. reda.

Bela IV., ogerski kralj, je imel več otrok; mej njimi časti sveta Cerkev Kunigundo, Jolento in Margarito ko blažene. Njene tete so bile sveta Elizabeta Ogerska, patrona tretjega reda, sveta Hedviga, in blažena Anjeza Praška. Kunigunda je že ko otrok dajala znamenja prihodnje svetosti. Ob sredah in petkih je samo enkrat na dan jedla, rada je molila in pobožno je bila pri sveti maši. Po želji svojih starišev se je omožila z Boleslavom, poljskim vojvodom, ki je bil pozneje poljski kralj. Svojega ženina je pregovorila, da sta pred škofom naredila obljubo vednega devištva. Ko poljska kraljica je vestno spolnjevala vse materine dolžnosti; svojo štiriletno sestro je k sebi vzela in jo sveto zgojila. Obiskovala je bolnike v bolnišnicah in jim stregla; izprosila je od Boga, da so našli saline, kjer še do današnjega dne sol kopljejo. Dala je sezidati več samostanov za redovnike in redovnice, stopila je v Krakovu v tretji red sv. Frančiška in javno nosila obleko tega reda. Po smerti njenega moža so jo skušali prisiliti, da bi še dalje vladala poljsko kraljestvo, ali ona je odločno rekla, da bo svet zapustila in v samostanu skerbela za zveličanje svoje duše. Sè svojo sestro Jolento, tudi vdovo, je šla v samostan redovnic svete Klare. Tam je rekla redovnicam: »Pozabite, kar sem bila; prišla sem k vam, da bom ko najzadnja drugim stregla.« V samostanu je vestno spolnjevala sveto vodilo in redovne predpise. Bog je pa pripustil, da je bila gerdo obrekovana, kar je ona potrpeljivo prenašala, za obrekovavce je molila. Potem so jo redovnice izvolile za svojo prednjico. Tudi to težavno in zelo odgovorno službo je vestno opravljala. Zadnja leta njenega življenja je Bog več čudežev storil na njeno prošnjo. V zadnji bolezni je prav pobožno prejela svete zakramente in 24. julija leta 1292. mirno v Gospodu zaspala. Verni so jo ko svetnico častili in papež Aleksander VIII. je poterdil njeno nepretergano češčenje. Poljaki so jo izvolili za svojo patrono.*)

P. A. F.



*) Po L' Aureola Serafica, 27. Luglio.

Svetniki kot socijalni vzgojitelji.

(P. E. P.)

Bili so časi — in ni še dolgo tega — ko bi se ti bili smejali, ke bi bil terdil, da je v češčanju svetnikov velik neizčerpljiv kapitalj socialjne politike. — Časi so se spremenili in dandanašnji so začeli temu celo drugoverci priterjevati.

Naši časi ničesar bolj ne potrebujejo, kaker socijalno mislečih in delavnih ljudi. Neobhodno potrebno je nadalje, da se razni stanovi jeden drugemu približajo. Kako se bo pa to zgodilo? Gotovo ne sè zabavljanjem in hujskajočim govorjenjem. Stan se stanu nikedar ne bo približal, ako se bo le zabavljalo in ščuvalo zoper bogatine na eni in zoper prederzne nižje sloje na drugi strani. Kako malo ali celo nič ne pomaga govoriti o človekoljubju in takoimenovani humaniteti, ker je vedno resničen pregovor: »besede mičejo, zgledi vlečejo!« Zlasti v naših, socialno tako razburkanih časih niso toliko potrebne besede, kaker dejanja in sicer dejanja, ki bi postavila most črez prepad, ki zija mej bogatimi in nebogati stanovi. Ni pa zadosti, da se tak most postavi, to je, ni zadosti, da spoznamo svoje dolžnosti, mariveč treba je, da tudi prekoračimo ta most, da pomagamo tudi na drugi strani!

Da pa pridejo višji stanovi tako daleč, jim je treba socialnih vzgojiteljev in teh imamo mej svetniki katoliške Cerkve zadosti.

Poglejmo za kratek zgled le dva, sv. Frančiška, velicega apostola prostovoljnega vboštva in dejanske ljubezni, in sv. Elizabeto Turingijsko. — Kako se časi spreminjajo! — Ni še tega 50 let, ko je zabavljajal duhoviti, a brezbožni D. F. Strauss in se norčeval iz našega sv. očaka, češ, katoliška cerkev je s tem, da je Frančiška prištela mej svetnike, razglasila beraštvo za svetost. Dandanašnji se pa z navdušenjem pečajo sè življenjem sv. Frančiška celo drugoverci in mnogi izmej njih so napisali krasne knjige in razprave o tem svetniku, ker so spoznali, kako potreben je zlasti našim časom duh sv. Frančiška. Poglejmo n. pr. kaj piše protestant Wenck o sv. Frančišku v svojem delu: *Unsere religiösen Erzieher*. (I. 226.)

»Mej vsemi opomini, ki jih daje Frančiškov zgled tudi še sedajnosti, je pač najvažniši opomin k dejanski ljubezni. Fran-

čiškova največa slava je, da je svojemu bližnjemu edino le pomagati in služiti hotel. Ker je videl v vsih stvareh podobo Najvišjega, zato je bil ves prevzet bratovske ljubezni do slehernega. Dejanska ljubezen se dandanašnji ne bo kazala kaker v času sv. Frančiška le v radodarnosti do vbogih in postrežbi bolnikov, marveč mnogo bolj v socialjni skerbi za zaslužek, v skerbi za onemogle, stare in sirote in v tem, da poskerbimo, da se morejo tudi nižji stanovi vdeleževati vsega dobrega in lepega. Duh ljubezni in miru, ki je navdajal sv. Frančiška, pa se širi tudi dandanašnji, na vnanje sicer nekoliko spremenjen, bolj in bolj, in prav v tem duhu sv. Frančiška imamo iskati vzroka, da zbuja zlasti v zadnjih desetletjih osebnost sv. Frančiška toliko zajemanje.«

Pa tudi s tem, da se je Frančišek odpovedal bogastvu in hrepenenju po njem in si izvolil sv. vboštvo, je njegov zgled pravo zdravilo za sedanje čase. Kdaj je bilo hrepenenje po bogastvu tako splošno kaker dandanašnji? To hrepenenje pa ne preveva le bogatinov, mariveč tudi vboge, da, celo tiste, ki tako radi govore in pišejo zoper kapitalizem. Le poglejmo, kaj piše švicarski socialjni demokrat, skušeni Dr. H. Müller: »Ložje je socialistično govoriti, kaker pa socialistično delovati, zložneje je kapitalizem po ljudskih shodih napadati, kaker pa zatirati ga v lastnem sercu, v katerem ima globoko svoje korenine.«

Koliko nasprotstvo mej hrepenenjem po bogastvu in dejansko ljubeznijo, katero je gojil sv. Frančišek do vboštva! Poslušajmo tudi glede tega protestanta:

»Prostovoljno vboštvo sv. Frančiška je bilo brez dvojbe osebno in socialjno zdravilo perve verste.... Tudi v naših časih se še mnogo lahko učimo iz njega zlasti, da moramo zatirati trinoštvo, v katero nas kujejo razne potrebščine. Ako bomo zatirali zahteve teh potrebščin, tedaj bomo nastavili sekuro na korenino malikovanja sè zlatom. Frančišek dela še dandanašnji — ne da bi mi to videli — dela v globočini naše socialjne vesti. Tisočerim brez imetja je odvzel britkost, katero bi sicer čutili vsled vboštva, tisočerim nadutost, ketere bi se navzeli vsled bogastva. — S tem, da je zagojdil brezobzirno dobičkaželjnost, ni le osebno, mariveč socialjno prerodívno delal in zbudil sile, ki vplivajo sicer počasno, toda go-

tovo na socijalni razvoj človeštva.« (Förster, Christentum und Klassenkampf.)

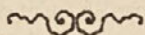
Ako pa hočemo mej svetniki dobiti zgled mejsebojnega približanja mej posameznimi stanovi, pogledjmo sv. Elizabeto, deželno grofinjo Turingijsko. Marisikedo se bo morda, ako prebira njeno življenje, zgražal nad tem, da je pila vodo, v kateri so se vmivali bolniki in da je celo poljubovala njih rane. Ne boš pa se zgražal, ljubi bravec, ako se vtopiš v duh in mišljenje, ki je svetnico h takemu početju navduševalo.

Bil je to boj zoper samoljubje, ki se vpira službi in postrežbi ubogih. Prav ta duh sv. Elizabete je pa resen opomin tistim, ki se sicer navdušujejo za socijalno delo, ki pa na tem polju ne morejo storiti niti koraka, ker je razlika mej duhtečimi saloni in slabimi stanovanji v podstrešji ali pa v kletih tako velika! O ke bi imeli ti ljudje vsaj nekoliko tistega duha, ki je vodil sv. Elizabeto, iz sijajnih vartburških dvoran v koč vboštva in nesreče! Za kaj tacega je bilo seveda treba vse druge kaker pozemeljske ljubezni, treba je bilo ljubezni, ki prihaja z nebes.

Brez te ljubezni, je vsako socijalno delo, le delo samoljubja in samoobožavanja. Vsako še tako človekoljubno delo je in ostane, ako ne sloni na pravi keršanski ljubezni, puhlo in prazno in pusti hladnega njega, ki dela in njega, za kogar dela. Sv. Elizabeta nas pa opominja tudi na nekaj, kar nosimo le prepogostokrat na jeziku, ne pa — kljubu svojemu socijalnemu mišljenju — v sercu: le ta more delavcu, vbožcu in terpinu res pomagati, kedor se tako globoko poniža, da oni, ki dobrote sprejema, tega ponižanja in usmiljenja niti ne zapazi več, mariveč zgolj le nebeško ljubezen.

S tem torej, da nam priporoča sv. Cerkev češčenje — ali, kar je isto, posnemanje, takih svetnikov, kaker sta sv. Frančišek in Elizabeta — seveda ne slepo posnemanje, mariveč posnemanje duha in mišljenja, s tem nas ona kliče na pravo socijalno delo, ne le z besedo, mariveč z dejanjem. — Mnogo bolj boš torej koristil, ako zmerno živiš, kaker pa, ako zmernost le priporočaš, bolj, ako si v obnašanju do vsacega tudi najprostejšega prijazen, kaker pa, ako o približanju mej posameznimi stanovi le na shodih govoriš, bolj, ako se svojim življenjem v prostovoljnem vboštvu kažeš ljudstvu, da denar ne dela člo-

veka srečnega, kaker pa, ako se zaletavaš v kapitalizem. Skerbi torej, da ne boš le z besedo, mariveč z delom in dejanjem koristil svojemu bližnjemu in vsej človeški družbi!



Po pošu božje previdnosti.

(Dostavek k popisu življenja p. Klara Vaskottija v 27. tečaju.)

Ko smo skušali pred tremi leti ob kratkem popisati življenje in dela morda najznamenitejšega mej dosedanjimi prestoniki naše frančiškanske redovne okrajine, p. Klara Vaskottija, smo mogli to storiti le po teh virih, ki so se dali pri nas najti. Da se je ohranil kje popis njegovega življenja, ki ga je on sam pisal, nam ni bilo znano. Te dni pa smo imeli priliko videti tak kratek popis, ki nam zlasti pojasnjuje, kar je v našem spisu najbolj pomankljivo, kako ga je Bog poklical v redovni stan. Upamo, da bo vstreženo tistim našim bravcem, ki jim je ime Vaskotti znano in so brali naš kratki spisek, ako v dopolnjenje dodamo tu po njegovem lastnem opisu, kar je bilo v našem pomankljivega. Po opravičevalnem vvodu piše torej pater Klar sam:

»Rodil sem se po noči 21. decembra 1799 na Izoli (zdaj poluotoku) v Istri, kraju z okoli 4000 prebivavci na bregu adrijskega morja mej Koprom in Piranom, tri ure od Tersta.

Moja roditelja sta bila Janez in Marija Vaskotto, oba iz mej tedaj najpremožnejših družin svojega kraja. Družin tega imena je na Izoli mnogo, tako da se morejo ženiti in močiti mej sabo, ne da bi bilo treba dispenz. Moja mati je imela enega samega brata, mlajšega od nje, ki je študiral modroslovje. Njeni stariši, Frančišek in Dominika Vaskotto, pa so potrebovali v hiši moškega, ki bi bil večč poljskega dela; zato so pregovorili svojo hčer, da bi se omožila v domači hiši. In tako se je zgodilo. Stariši mojega očeta, Amerik in Antonija Vaskotto, pa so radi vstregli želji starišev moje matere, ker so imeli še drugih pet fantov in so torej lahko dali enega drugam. — In prišel sem na svet in prebil otročja leta v veliki obilnosti cartljan od dedov in starišev, stricev in starih stricev; zato pa mi ni bilo mari, da bi se bil kaj učil. Po prirodi sem bil živ, občutljiv, ognjen,

termast, igračam in spanju vdan; spomin pa sem imel tak, da, ke bi mi ne bilo manjkalo v mladosti pridnosti, bi bil lahko postal učenjak, da bi bilo kaj.«

Dalje pripoveduje o svojih učiteljih, ki so bili zaporedoma razni duhovniki. Zlasti hvali Antonija Pesara, naslovnega kanonika čitanovskega, ki je bil v vsakoverstnem znanstvu jako izveden in je mladega Vaskottija zavoľo njegove izredne nadarjenosti posebno rad imel. »Dokler je ta Pesaro živel«, pravi »so imeli mladeniči mojega rojstnega kraja lepo priliko v domovini se učiti vseh naukov noter do modroslovja vključno; potem so se odpravili tisti, ki so se odločili za duhovniški stan, v seminarij v Koper, drugi, ki so si izbrali pravništvo ali zdravništvo, pa na vseučilišče v Padovo. Ko je Pesaro vmerl, pa so vmerle tudi šole na Izoli.«

Po njegovi smerti je študiral Vaskotti zasebno nekoliko pesništva in govornništva, zgodovine, zemljepisja in verstva pod vodstvom nekega drugega duhovnika Janeza Delise, in ob koncu vsakega polletja je delal izpite na gimnaziji v Kopru.

Leta 1813 njegovi stariši niso mogli več izhajati sè ženo njegovega ujca in so se ločili iz tiste hiše. Brat njegovega starega očeta po materi, kanonik kolegijatne cerkve na Izoli, je šel ž njimi. In tudi stari oče se je ločil od svojega sinu ter se vdru-gič oženil »z neko vdovo, kateri je podaril velik del svojega premoženja, ker je bila mlada in ljubezniva in se ji ni za malo zdelo oprijeti se do 70 let starega štoru. Tako so iz ene nastale tri družine. Moj stari oče po materi in njegova mlada žena,« tako pripoveduje Vaskotti nadalje, »sta hotela mene k sebi z namenom, da me naredita dediča svojega premoženja. Moji stariši so se vdali njiju željam in jaz sem prestopil v njiju hišo, kjer sem nadalje študiral in izpite delal v Kopru.«

»Leta 1816 pa je neka nesreča konec storila mojemu študiranj. Gospodje, gospe in mlajši duhovniki izoljski, mej njimi gospod Janez Delise, so bili povabljeni na kosilo k nekemu gospodu Janezu Parentinu v Ronko in so se vernili po noči veseli in glasni. Neki Mavro Drioli, stariši od mene, me je zapeljal, da sem zložil na to neko satiro (zabavljico). Mladič neskušen nisem znal spremeniti pisave. Spoznali so, da sem jaz pisal zabavljico. Moj oče se je razkačil in videvši, da me v hiši mojega starega očeta ne nadzirajo zadosti, me je poklical k sebi, mi

prepovedal študiranje ter mi naložil, da bom nadzoroval poljska dela.«

»Moje pero ni v stanu popisati, kako me je to ponižalo in poterlo. Ko se spomnim tistega strašnega dne, mi še zdaj kane solza iz oči Sedem dolgih let sem delal nato pokoro za svoj greh v stiskah in britkostih. Jokal sem grenko, da se za mojo umsko izobrazbo zgublja toliko časa. Že se je mislilo, da se imam ženiti. Ali Bog, keterega pota so čudna, je bil o meni drugači odločil.«

»Ko je vmerl moj stari stric, kanonik, mi je dala moja mati ne vem več koliko goljdinarjev, da naj jih nesem gori omenjenemu gospodu Janezu Delise, da bi bral nekaj maš za dušo rajnega kanonika, ki je bil zapustil svoje premoženje moji materi. Gospod Delise je bil pred nekaj dnevi spremil mladega Sebastijana Vaskotta z Izole v samostan na Tersat, kjer je vstopil v serafinski red.*) Pravil mi je o potovanju, o prijetnosti Tersata, o mirnem redovnem življenju, o zadovoljnosti mladega frančiškana in potem mi je dejal: »Škoda, ker si nehal študirati, škoda, ker zakopavaš v zemljo svoje nenavadne talente.« — Sam Bog je bil, ki se je poslužil njegovega glasu, sam Bog me je klical k drugemu načinu življenja. Ne da bi bil kedaj prej na to mislil, mu pravim: »Ali hočete spremiti tudi mene?« — »Saj si že zaročen,« mi odgovori, »saj imaš nevesto v Piranu, pa govoriš o samostanskem življenju!« — »Ne šalim se,« povzamem, »govorim resno.« — »Premisli, potem se odloči, in jaz te spremitim.«

»Premislil sem sam in sklenil sem, ne da bi komu povedal svojega sklepa. Gospod Delise je pisal patru Barlamu na Tersat in pripuščen sem bil ko kandidat.«

»Do leta 1812 sem imel žive štiri sestre, jaz sam sem bil fant. To leto pa je rodila moja mati drugega sinka, ki je dobil pri kerstu ime Amerik. Ko je prišlo s Tersata, da sem sprejet, mi je bilo treba 100 goldinarjev, nekoliko za pot, nekoliko, da bi mogel plačati redovno obleko in oskerbeti nekatere druge malenkosti. Naznanil sem torej starišem svoj sklep, ali oni so se mi vstavili sè vso gorečnostjo. Niti župnik, niti druge vplivne osebe niso bile v stanu zmagati njih nasprotnost. Zmagala je

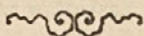
*) Po tem in po spred o množstvu Vaskotov na Izoli povedanem soditi ništa bila p. Klar in p. Odorik Vaskotti v nikakeršnem bližjem sorodstvu.

neka sestra moje matere po imenu Paljma, dobra, pobožna in plemenita žena, poročena s Frančiškom Benvenutom.«

»Elizabeta Petner, ki sem ji bil obljubil, da jo vzamem v zakon, ne da bi bil to povedal svojim starišem, je prišla na Izolo, da bi mi iz glave izbila misel, da bi šel za meniha. Ali njena lepota, njena poštenost, njena ljubeznivost, sladkost njenega govorjenja me ni mogla vkloniti, nisem se dal pregovoriti. Premagavši ovire in prejemši denar sem storil, kar sem rekel, in julija meseca leta 1823 me je spremil gospod Delise na Tersat nad Reko, kjer sem vstopil pod zastavo sv. Frančiška Asiškega.«

»V novicijatu se mi je izpustil na strani nosu nekak mozolček in zbal sem se, da se začenja rak. Da ne bi bil redu v nadlogo, mi je prišla skušnjava, da bi slekel habit in se vernil mej svet. Ali p. gvardijan, ki me je imel rad, se je odločno vstavil moji skušnjavi in ostal sem menih. Doveršivši 10 (pač napak namestu 12) mesecev novicijata sem prišel na Kostanjevico nad Gorico in tu sem 29. julija 1824 položil v roke p. Krizostoma Fogha, samostanskega gvardijana, slovesne obljube. Potem sem se učil modroslovja, jezikoslovja in svetovne zgodovine v domačem zavodu kostanjeviškem pod p. Kerubinom Bauerom, verstva, matematike, astronomije in fizike pod p. Krizostomom Foghom, cerkvene zgodovine in kanoničnega prava pod p. Vincencijem Pancetom, vvoda v sveto pismo starega in novega zakona, jezikov hebrejskega in gerškega in znanstva razlage sv. pisma pod p. Ferdinandom Vončam, dogmatiko in morale v liceju ljubljanskem in pastoralo v centralnem seminariju v Gorici.«

Nadalje opisuje na kratko svojo delavnost ko lektor in pridigar, ko vikarij, gvardijan in provincijalj ter priznava naposled, da bi bil želel živeti v kakem italjanskem samostanu, kjer bi se bil mogel vaditi v svojem materinem jeziku in v pridigovanju; ali redovna pokorščina ga je silila preživeti svoje dni med redovniki večinoma Kranjci. To je bilo terpljenje zanj, ki kaker pravi, »ni ljubil kaker le latinščino, italijanščino in francoščino.« — Vender si je znal pridobiti visoko spoštovanje in bratovsko ljubezen tudi pri Kranjcih, kaker se sme vsaj sklepati iz dvanajstkratne zaporedne izvolitve za provincijala, najvišje časti, ki so mu jo mogli izkazati sobratje Kranjci in drugi neitalijani.



Pobožnost sv. križevega pota in avstrijska vladarska hiša.

Kraji Gospodovega terpljenja in njegove rešne smerti so bili dobrim kristijanom od nekedaj častitljivi in pobožnega obiskovanja vredni. Kljub vsem težavam, ki so bile v prvih stoletjih zelo velike, so romali in romali v Sveto Deželo, zlasti v Jeruzalem, kjer so hodili, kaker hodijo še dan današnji, od enega svetišča do drugega, od ene do druge postaje ali kraja, kjer je zveličar, ko so ga peljali na mesto lobanje t. j. Kaljvarije, postal ali se je ž njim kaj posebnega zgodilo.

Mnogim se je spomin na to hojo tako v serce vtisnil, da jim je bilo, kar so videli na poti Gospodovega terpljenja, vedno pred očmi. Neketeri so si dali zato v svojem domačem kraju narediti kaka znamenja za posamezne postaje, navadno pod milim nebom v primerni oddaljenosti eno od drugega. Te postaje so potem v spomin na dogodke Kristusovega terpljenja sami pobožno obiskovali in se svojim zgledom tudi druge k taki pobožnosti spodbujali.

S tem je bila položena podlaga, na kateri se je sčasoma razvila sedaj navadna pobožnost sv. križevega pota. Pri nas v Avstriji je to pobožnost pospeševala zlasti naša vladarska hiša habsburška. Naj omenimo tu ob kratkem neke posamezne udele hiše, ki so si pridobili za to pobožnost posebne zasluge.

O nadvojvodinji **M a r i j i Š t a j e r s k i**, materi poznejšega cesarja Ferdinanda II. se bere, da je vsako soboto obiskala cerkev žalostne Matere Božje v Štrazgangu pri Gradcu, kjer je dala ob potu postaviti 14 (ali 15) postaj križevega pota. Po leti je navadno peš hodila tja, vender ne sama; vzela je tudi kaj svojih otročičev seboj ter jim mej potjo pripovedovala o terpljenju Gospodovem. Na vsaki postaji je nekaj trenutkov poklečala in pomolila v najlepši zgled svojim otrokom in vsemu ljudstvu.

Ta nadvojvodinja je tudi več še zdaj ohranjenih molitev lastnoročno spisala, mej njimi take za postaje križevega pota.

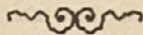
F e r d i n a n d, njen sin, je posnemal lepi zgled svoje dobre matere. Že ko je bil še samo nadvojvoda, je dajal po svojih deželah, Štajerskem, Koroškem in Tiroljskem, ob poteh postavljati postaje sv. križevega pota ter jih je se svojo cesarsko rodovino ali družino očitno obiskoval.

Tudi cesarja Ferdinanda II. stric, nadvojvoda Ferdinand II. Tiroljski, je dal, po prizadevanju svoje druge žene Anke Katarine, v svojem glavnem mestu Inzbruku okoli župne cerkve postaviti kapelice s podobami Kristusovega terpljenja. Po mestnem pokopališču*) so se verstile; videti je bilo zaporedoma kako Jezus na Oljiski gori kervavi pot poti, kako je pred Kajfom dobil zaušnico, kako so ga bičali, kako ga Pilat prepušča Judom, kako ga s ternjem kronajo, kako križ nese, kako vmira na križu, kako so ga v grob položili. Postaje torej neke-
daj niso bile vse te, kaker jih imamo dandanašnji.

Ne manjši častivec terpljenja Kristusovega in pospeševavec pobožnosti križevega pota je bil cesar Ferdinand III. Spremljan od vsega svojega dvorjanstva je položil prvi kamen, ko se je imel zidati božji grob v Hernalsu pri Dunaju. Ob potitja se je postavilo tudi sedem postajnih kapelic, ki so bile dne 23. avgusta 1639 vpričo imenovanega cesarja in pasavskega škofa, nadvojvoda Leopolda Viljema, sè vso slovesnostjo posvečene. Ta križev pot je poleg drugih udov cesarske hiše zlasti vdova cesarja Ferdinanda II., Eleonora, pogosto, včasih tudi peš, obiskovala.

Od tod se je širila pobožnost svetega križevega pota potem po drugih mestih in krajih cesarstva, celo na Ogersko. Po pravici smemo misliti, da so se blizu ob tistem času tudi po naši slovenski domovini začeli postavljati križevi poti. V zgodovini našega slovstva znani Janez Ludovik Schönleben, nekedar »cesarski« župnik v Ribnici, je spisal mej drugimi latinsko knjižico z naslovom »Sveto romanje h grobu Kristusa zveličarja po sedmih postajah« in prav mogoče, da je v njegovem času nastal stari križev pot pri ribniški podružnici sv. Križa na Jurjeviči. Kaj natančnejšega o tem in sploh o starih križevih potih po naših krajih bi bilo prav mikavo pozvedeti; pa mi moramo to prepustiti drugim, ki imajo priložnost in pripomočke. Za lavantinsko škofijo je doveršil to delo z veliko natančnostjo dr. Avg. Stegenšek v »Voditelju« 1912 in posebni iz njega pretiskani knjigi.

P. V. K.



*) V Gorici imenujejo pokopališče: »žegen« zato mislimo, da mora tudi tiroljsko »Stadtsaggen« pomeniti »mestni žegen« t. j. mestno pokopališče. »Stadtsaggen« stoji namreč na dotičnem mestu v našem viru, ki je „Kneller, Geschichte der Kreuzwegandacht,“ str. 83.

Jožefa Škrinjarja kerščanski nauk o Kristusovem terpljenju.

(Iz 5. sešitka.)

P. H. R.

I.

... zgodbo Kristusovega terpljenja vam bom razložil ... : Judovski višji duhovniki, pismarji in farizejci so že zdravneje želeli Kristusa si s poti spraviti in vmoriti, pa vselej se jim je vmeknil, dokler ni prišel čas, ko je za nas terpeti hotel. Ko se je pa približal čas od vekomaj namenjen za njegovo terpljenje, se je radovoljno v roke dal svojim sovražnikom. Judež Iškarjot, eden njegovih 12 apostelnov je bil tisti nehvaležni, nezvesti, nesrečni človek, ki ga je bila božja previdnost odločila, da Kristusa sovražnikom izda. Ta zaverženi apostelj je višjim duhovnikom ponudil in obljubil Jezusa izdati iz lakomnosti in oni se mu obljubili 30 srebernikov (okoli 30 goljdinarjev).

II.

Preden je pa Kristus terpeti začel, je hotel sè svojimi učenci še zadnjo večerjo imeti in ž njimi velikonočno jagnje jesti. Pri zadnji večerji je Zakrament sv. Rešnega Telesa postavil in, da bi vedeli, da gre radovoljno v terpljenje, je povedal svojim apostelnom, da ga bo eden iz med njih izdal. »Sin človekov gre sicer tje, kaker je od njega pisano, je djal, pa gorje človeku, od katerega bo človekov sin izdan, bolje bi mu bilo, da bi tisti človek rojen ne bil. Te besede je Kristus rekel, da bi bile Judeža Iškarjota prestrašile; toda njegovo serce je bilo od lakomnosti že preslepljeno in se ni dalo pretresniti. Kmalu potem se je pobral Judež iz tiste hiše, da bi se pripravil k izdajstvu. Jezus je pa apostelnom še nekatere lepe nauke dal in potem jim je povedal: Kamen jaz grem, vi ne morete priti. Sv. Peter se je zavzel nad temi besedami Kristusovimi in mu je rekel, da je pripravljen zanj tudi svoje življenje dati. In kaker je Kristus rekel: Nocoj se boste vsi nad mano pohujšali, je sv. Peter še bolj terdil, da je pripravljen ž njim v ječo in smert iti, da, akoravno bi se vsi nad tabo pohujšali, je djal, jaz se ne bom pohujšal. Kristus mu je odgovoril: »Resnično ti povem, da nocoj, preden bo petelin dvakrat zapel, me boš ti trikrat zatajil.«

III.

Po zadnji večerji je šel Jezus sè svojimi učenci čez potok Cedron na Oljisko goro, kamer je navadno molit hodil. Tam gori je bila pristava Getsemani in zraven pristave je bil vert. V ta vert gre Jezus in ž njim njegovi učenci. To je bilo Judežu dobro znano. Jezus pusti učence priporočivši jim, naj molijo ter se s Petrom, Jakobom in Janezom lučaj daleč od njih odtegne. Tedaj je začel prestrašen in otožen biti, njegovo serce je bilo od grozovite žalosti vse pobito. Takrat je trem apostelnom, ki so pri njemu bili, rekel: »Moja duša je žalostna, da mi je vmreti, ostanite tukaj in čujte z menoj.« Potem je malo dalje stopil in na kolena padel in molil: »Moj Oče, ako hočeš odverni od mene ta kelih terpljenja, vender ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.« Tukaj se mu je angelj iz nebes prikazal in ga je poterjeval. Ko so ga vnovič smertne težave obšle, je z obrazom na tleh ležeč zopet Boga prosil, da bi ta ura od njega odšla. »Moj Oče! je dejal, če je mogoče, vzemi ta kelih od mene, vse reči so tebi mogoče, vender ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.« Ravno ta čas mu je po životu pot šel, kaker kervave kaplje, ki so na zemljo padale.

IV.

Ko vstane od molitve, gre k svojim učencem, ki jih najde od žalosti spijoče. »Zakaj spite, jim pravi, čujte in molite, da ne padete v skušnjavo.« Potlej se oberne posebej k Petru in pravi: »Simon, spiš? Kaj nisi mogel eno uro z mano čuti? Čujte in molite, da v skušnjavo ne padete. Duh je sicer voljan ali meso je slabo.« Potem je šel Jezus drugič strani in je molil z ravno tistimi besedami: »Moj Oče! je rekel, ako ne more ta kelih od mene iti, ne da bi ga pil, naj se zgodi tvoja volja.« Potlej se verne k svojim učencem, jih zopet spijoče najde, ker so bile njih oči polne dremote, pa oni niso vedeli kaj odgovoriti. Zopet jih je Kristus popustil, šel je tretjič molit, prejšnje besede je govoril in ko tretjič k učencem pride, jim z očitanjem reče: »Spite zdaj, in počivajte, zadosti je, ura je prišla. Glejte človekov sin bo izdan grešnikom v roke. Vstanite, pojdimo, glejte, ta, ki me bo izdal, je blizu.«

V.

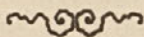
Premislimo zdaj malo, kar je Kristus v vertu Getsemani storil, preden je bil od sovražnikov vjet. Saj so njegova djania

zgledi, po katerih se moramo tudi mi ravnati. Kristus je v vertu molil, pa kako je molil? Molil je ponižno, ker se je na kolena vergel in z obrazom na zemljo padel. Tako se je on pred svojim nebeškim Očetom globoko ponižal in ga je molil. Uči se, kristjan! od Jezusa moliti, spoznaj, da si nevredna stvar pred Bogom, zato se pred vsegamogočnim Gospodom na kolena verzi, in iz svoje velike revščine k njemu zdihuj in pomoči ga prost. In bolj ko boš ponižno molil, prej boš vslišan, ker sv. Pismo pravi: »Bog se prevzetnim vstavlja, ponižnim pa daje svojo milost.« — Kristus je molil v božjo voljo vdan, on ni zahteval, da bi grenki kelih terpljenja in smerti moral od njega vzeti, ampak le, če je volja božja. Uči se kristjan od Kristusa z izročenjem v božjo voljo moliti, keder te revščina stiska, keder te nadloge tarejo, keder te bolezen obišče, ali keder te druge nesreče zadenejo. Prosi Boga za rešenje iz teh križev, pa pusti na njegovo voljo, da naj se to zgodi, kar Bog ve, da je tebi bolj pridno, ne to, kar ti želiš. Po Kristusovo moli: »Moj Bog in moj Oče, reši me iz nadloge, vender ne moja, ampak tvoja volja se zgodi. Saj ti, nebeški Oče, vse bolj veš, kaj je za me dobro.«

VI.

Jezus je stanovitno molil, ker je trikrat svojega Očeta prosil, da bi ta ura, ako bi bilo mogoče, od njega odšla. Uči se, kristjan! tudi ti stanovitno moliti. Tvoja stanovitna molitev, bo gotovo vslišana, če le kaj tacega ne prosiš, kar je volji božji nasproti. Kristus je previdel, da bodo njegovi aposteljni v veliki skušnjavi od njega odstopili in ga zapustili, keder ga bodo vjete tega, zvezanega in zaničevanega videli; zato jim je rekel: »Čujte in molite, da v skušnjo ne padete; duh je sicer voljan, ali meso je slabo.« Čuti, moliti, Boga pomoči prositi, jim je priporočal, ker je meso slabo, ako ravno je duh voljan in serce dobro. Kristjan! uči se iz tega, kaj ti je storiti, keder si v skušnjavah. Če je tvoja volja še tako dobra, in tvoj duh še tako voljan, je vender tvoje meso slabo in k hudemu nagnjeno, zato beži pred slabo priložnostjo; včasih je bežati premagati, in če že le moraš v skušnjo priti, čuj sam nad sabo in prosi Boga pomoči, da bi jih premagati mogel.

(Dalje prih.)



Iz Jeruzalema.

V začetku meseca rožnika, ko to-le pišem, je v ljubi domovini narava v zelenju in bujnem cvetju, tu v Palestini, zlasti okrog Jeruzalema, se je pa že vse posušilo, trava in cvetlice; žito je z njiv večinoma spravljeno, le tuptam se še vidi kje kaj zrele pšenice. Še pred kratkim je bila Oljiska gora, kamer imam razgled iz samostana sv. Odrašenika, lepo zelena, zdaj je pa sivoerjava, le proti verhu je še precej oljik in pinij, prijetno zelenih.

Temu je vzrok posebnost podnebja Sv. Dežele. Tukaj se namreč leto deli v dve polovici: v deževno in suho. Štirih letnih časov, kaker so v domovini, ni v jutrovi deželah. V suhem letnem času, to je od srede aprilja do srede oktobra, je nebo skoraj vedno jasno, torej brez dežja. Od srede oktobra do srede aprilja pa je deževna doba; seveda pa tega ni umeti tako, kaker da bi v teh mesecih vedno deževalo; tudi v tem času je le malo dni, ko dežuje. Obilen dež v zimskih mesecih je tudi dandanašnji kaker negdaj velik blagoslov božji, pomanjkanje dežja pa kazen, ker sledi potem slaba letina.

Pervi dež, kaker ga imenuje sv. pismo, pride v oktobru, zadnji pa v aprilju. Začetek in konec dežja naznanja germenje, kar se drugekrati v Palestini skoraj nikoli ne sliši. Kaker se razveseli arabski kmet v začetku oktobra groma, tako je žalosten, ako ga sliši že v začetku aprilja, posebno kedar je bilo v zimskih mesecih malo dežja.

Nekaj posebno veselega za Jeruzalemčane je praznik imenovan Bir Ayoub to je vodnjak Jobov, ki se obhaja pri Jobovem vodnjaku v dolini Jozafat. Ta praznik se obhaja le tedaj, kedar je bilo v zimskih mesecih zadosti dežja. Saj je zlasti za okolico Jeruzalema največja sreča obilen dež. Brez njega bi vbogi kmet ne mogel nič pridelati, brez njega bi bilo v Jeruzalemu silno pomanjkanje vode, kar je gotovo jako huda reč. Kot znamenje, da je dal Bog zadosti dežja, služi Jobov vodnjak na južni strani doline Jozafat, kjer se z njo združi dolina Hinom. Ta vodnjak je globok okrog 30 m in keder dežuje toliko, da priteče voda čez njegov rob je to znamenje, da je bilo zadosti dežja in da bo dobra letina. Tedaj pride na tisoče ljudi v dolino

Jozafat in se pri vodnjaku vesele celi dan. Tudi letos so veselo obhajali ta praznik.

Ko je v domovini meseca januarija in februarija najhujša zima, je tu v Palestini bujna pomlad. Zemlja ozeleni in pokrije jo kmalu brezštevila vsakoverstnih cvetlic. Kako lepa je bila že v teh mesecih saronka ravnina! Večkrat sem se namreč tedaj peljal po železnici iz Jafe v Jeruzalem in gledal z veseljem lepoto oživiljene narave. Posebno so mi vgapale živo kaker kri erdeče cvetlice, ki so zaljšale podobno erdečkasti preprogi saronko ravan, in ni jih zmanjkalo noter do Jeruzalema, čeravno je svet od Ramelj naprej kamenit, podoben našemu Krasu. Te ljubke cvetlice se imenujejo anemone, slovensko pa veternice ali tudi zaspanke. Plinij izvaja ime anemona iz gerške besede »ánemos« to je veter, ker ta cvetlica ne odpre svoje čaše, preden ne pripihlja veter, in prav zato se imenuje tudi zaspanka. Ni velika ta cvetlica, zraste kako ped visoko, pa jih je po več skupaj. Iz gomoljnate korenike se vzdigne po več posameznih stebel z enim temnozelenim listom. Kelihu podoben cvet je erdeč kaker kri. Cvete v februariju in marciju. Vso pot do Jeruzalema je videti to cvetlico, tudi v okolici Jeruzalema, na Oljiski gori, v Samariji in Galileji. Nobena druga cvetlica ni tako splošna v Palestini kaker ta. Bolj redke so rumene, višnjeve in škerlataste. Živa barva anemone je privela mnogo naravoslovcev do mnenja, da je ta cvetlica tista, o kateri je rekel Zveličar v pridigi na gori: »Poglejte lilije na polju kako rastejo; ne delajo in ne predejo; povem vam pa, da še Salomon v svoji časti ni bil oblečen kaker ena izmed njih.« Mat. VI. 28-29.

V bujnem rastlinstvu, ki se vidi spomladi v Sv. Deželi, zavzema prvo mesto anemona in je v resnici najberže ona tista lilija, o kateri govori Zveličar.

Sicer ima ta zenačba svoje težkoče, vendar je gotovo, da mu je gora*) ,kjer je imel Zveličar pridigo o osmerih blagrih ali zveličanskih čednostih, sama dala priliko vsled obilnih anemon in

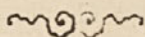
*) Gora blagrov je na zapadni strani genezareškega jezera, kakih 50 minut od sedanje vasi Tabiga. Proti zapadu od te vasi se vzdiguje več holmov do 250 m. visokosti nad jezerom. Na verhu enega holma raste drevo terebinta. Do zadnjega časa ste bile še dve drevesi, ki so jih Arabci imenovali blagoslovljeni ali drevesi blagoslova. Zdaj stoji še eno samo drevo, ki spominja na »goro«, o kateri piše sv. Matej, kjer je Jezus veliki množici, zbrani iz vse Palestine, govoril one vzvišene nauke, ki jih imenujemo »pri-

njih lepote, da je s tistimi besedami na nje opozoril svoje poslušavce.

Dalje je tudi gotovo, da »lilija na polju« ni navadna bela lilija, ker se ne najde v Palestini nikjer na polju.

Slednjič so premnogi izreki sv. pisma, posebno v Visoki pesmi, ki govorijo o liliji sami dokaz, da ne veljajo beli liliji, pač pa naši anemoni ali z drugimi besedami, da ti izreki ne znamenujejo lilije, ampak anemone.

P. B.



Mala Lenčica od Svetega Boga

vijolica najsvetejšega zakramenta.

(P. V. K.)

(Dalje.*)

33. Kako je dala mala Lenčica neki sestri kratek, pa globok ter čudovito lep nauk in odgovor.

Njeno terdno zaupanje na previdnost božjo je bilo jako spomina vredno. Živela je, gibala se in bila, po aposteljnovi besedi (Dj. ap. 17, 28), v »svetem Bogu«. To je bil svet »svetega Boga«, in nič se ni zgodilo, kar bi ne bil on hotel.

»Dete«, tako je rekla nekega dne hišna predstojnica, sestra (Dj. ap. 17, 28), v »svetem Bogu«. To je bil svet »svetega Boga«

diga na gori«. Tako kažipot našega P. Barnaba Meistermanna. Ta velezaslužni moj sobrat je bil rojen v Aljzaciji in je že mnogo let lektor arheologije v samostanu sv. Odršenika. On je spisal poleg več drugih knjig o Sv. Deželi tudi kažipot, ki ga je predstojništvo kustodije določilo ko uredni kažipot Sv. Dežele. Spisan je bil prvotno v francoskem jeziku, pa zdaj je preveden v španski, angleški madjarski in nemški jezik. Nemška izdaja »Durch's Heilige Land, Führer für Pilger und Reisende« je ravnokar izešla in se dobiva pri založništvu Mosella v Treviru in pri založništvu Isaria v Monakovem. P. B.

*) V zadnjem zvezku je na str. 184. iz spred stoječega spisa neka versta zašla v 26. odstavek te zgodbe in izpodrinila pravo versto, tako da je zveza jako neroduo pretergana. 26. odstavek se ima začeti tako: »Veliko jutro se je začelo svitati, jutro 6. grudna 1907. Po taki noči brez spanja, brez počitka se je bilo po pravici bati, da bo razburjenost za tako nežno dete prevelika in da ne bo v stanu presvetega zakramenta prejeti.« -- Podčrtane besede je izpodrinila ona tuja versta.

povej mu tudi, da Mati Frančiškova potrebuje denarja, da bo mogla poplačati svoje dolgove.« Lenčičin odgovor je bil poln visokega zaupanja na dobroto božjo: »Sveti Bog ve to,« je rekla, »in to je dovolj.«

34. Kako je mala Lenčica na sveti večer pripravila posteljico za svetega Boga.

Ljubi sveti božični čas je bil zopet prišel, otročji veseli praznik. Povsodi, v šoli in samostanu, so oznanjale bodeče paljme s svojimi erdečimi jagodami (opričje) in bliščeči napisi »vesele božične praznike!«

Na sveti večer dopoldne so prinesli Lenčico v kapelo, da bi videla jaslice. Res je imela veliko veselje nad raznimi podobicami in kipec božjega Deteta je sè spoštovanjem in ljubeznijo poljubila. Pa ko se je vernila v svojo izbo, je silno prosila, da bi dobila svoje jaslice. K sreči so našli nekje še en kipec božjega Deteta; postavili so ji torej jaslice na mizi poleg njene posteljice. Lenčica je skerbno nadzorovala delo. Velela je pomočnici postrežnice, naj prinese slamice, »da naredi posteljico za svetega Boga.« Ali deklica pride nazaj, ne da bi bila kaj našla: »Tam doli na dvorišču je je dovolj,« pravi Lenčica, in deklica je morala še enkrat iti iskat. Naposled se je slamica našla, in Lenčica je s pomočjo potrežnice pripravljala »posteljico za svetega Boga«. Sama je cepila bilke, da bi ne bilo kakih terdih bunčic v »posteljici svetega Boga«. Zato je položila Jezuščka v jaslice, v ročici deržečega majhino vejico opričja.

35. Kako je mala Lenčica na sveti večer mej polnočnico prejela Dete Jezuščka.

Na sveti večer je skušala Lenčica zgodaj zaspati. Ali veliko pred polnočjo je bila že zopet zbujena. Takoj se je začela pripravljati za sveto obhajilo. Ko je mašni zvon klical h polnočnici, so jo nesli zopet dolu pred altar božji.

Že je bila minila prva sveta maša; pričela se je druga. To je bil prizor molitve in ljubezni: belo oblečene sestre in otročici, pokriti z mehкими, belimi naličji, in nad vsem slovesna tihota, ki je oznanjala mir božji.

In ondi na svojem navadnem prostoru pred Najsvetejšim je bila drobna stvarčica, mala Lenčica. Njen blede, vpadli obrazek je pač kazal, da je to njena zadnja božična noč na zemlji. Ali

bliščala se je od svete ljubezni. Saj je smela svojega »svetega Boga« prejeti, prav to noč, ko je prišel dolu h nam, da bi prebival mej svojimi otroci.... Zdaj je bila njena glavičica sklonjena v molitvi; zdaj je vzdignila svoje oči ter zamišljeno sledila gibanju in opravljanju božjega služabnika.

»Gloria in excelsis Deo! — tako je donela vesela pesem nebeških zborov, ki so pozdravljali dolgo pričakovanega Odrešenika sveta.

Pri darovanju so ljubi mali pretergali globoko, slovesno tihoto z veselo božično pesmijo: »Adeste fideles...« »Pridite, verni, radostni molimo našega Gospoda,« tako so peli v svetem prazničnem veselju. Nato zopet slovesna tihota. Le sem ter tja je slišati besede božje službe od altarja, ki ima kmalu biti za jaslice nebeškemu detetu.

»Sanctus, sanctus, sanctus...!« — »Svet, svet, svet, Gospod!« — vzdihljive nemirno bijočih serc, tiho šeptan pozdrav prihajajočemu kralju kraljev.

Nato zopet globoka, slovesna tihota... razen na pol zadržanega ihtenja, ki je pričalo o solznih očeh in vtripajočih persih.

Zdaj povzdigovanje, tinkljanje zvončka, vklanjanje glav, šeptana molitev pozdrava temu, ki je prišel nad nje, njih prijatelj, njih zveličar in njih Bog.

Drugi spev se oglasi: »Ergo, qui natus«, »Tebi, ki si bil rojen nocoj, Tebi, o Jezus, bodi čast in slava!«

»Agnus Dei, qui tollis peccata mundi...« O nedolžno Jagnje božje, rojeno na ta svet, da si moglo živeti naše življenje ter umreti svoje grenike smerti ko žrtev za naše grehe, usmili se nas, daj nam svoj sveti mir!

»Domine, non sum dignus...« — »Gospod, nisem vreden...«, in vsaka glava se je pripognila v ponižni molitvi.

Zdaj se mu bližajo njegovi zvesti, ki poznajo njegov glas ter sledijo njegovemu ljubeznivemu klicu.

Na zadnje — vrata tabernaklja so široko odprta in Jezus, Dete betlehensko, ki je bilo v rokah mašnikovih zopet rojeno, pride k mali Lenčici, da ji da svoj božični dar, svoje rešnje telo, samega sebe vsega.

Zdaj se zasveti Lenčin obraz, ravno kar še tako bled in upaden, njene oči zažare v čudovitem, nenavadnem blesku. Nepremično so vperte na tabernakelj, kaker bi hotele posvetiti noter ter predreti skrivnosti ondi skritega božjega življenja.

Če je bil sploh kedaj kedo zamaknjen, zaterjevala je pozneje sestra Marija od svetega Pija, ki je takrat poleg nje klečala, »tedaj je mala Lenčica gotovo.«

36. Kako je mala Lenčica v sveti božični noči dala prižgati svečice za Dete Jezusa.

Ko je bil duhovnik aljar zapustil, so nesli Lenčico nazaj v njeno posteljico. Ali to noč ni mogla počivati. Poklicala je svojo postrežnico ter ji rekla: »Dehes je rotni dan svetega Boga, to je dan ko je prišel na to zemljo, da bi nas odrešil od grehov. Ljuba mamica, prosim, prižgite svečice!«

Ko so torej vse pisane svečice gorele okoli jaslic, so se Lenčici vtile solze od veselja. Ko se je pomirila, se je lotila predevati razne svete pesmi. Njena izreka jih je delala tolikanj bolj glnljive. Začela je z naslednjo, ki jo je posebno rada pela:

Poslušaj, duša! angeljski glasovi
Na zémľjo skozi tiho noč plovó;
Sladkó resnico oznanjajo duhovi:
Brez greha tod novó življenje bo.
Priserčno strune angeljske zvené
Pozdrav popotnim v luči dom svetlé.

Naprej mi grémo, oní pojó pa milo:
»Le k meni, trudni! kliče Jezus vas.«
In skozi noč odmeva k nam vabilo,
Domov vesela spremi godba nas.
Priserčno strune angeljske zvené
Pozdrav popotnim v luči dom svetlé.

O! pride mir po burnem tem življenju,
Poteče noč, napočí beli dan;
Na zemlji skoraj konec bo terplienju,
V nebesih duši večni dom bo dan.
Priserčno strune angeljske zvené
Pozdrav popotnim v luči dom svetlé.

Lé, angelji, čuvaji zvesti, pojte
Nebeških pesmi nam sladák odmev;
Noči temné popotniki, postojte,
Že vidi večnega se dne odsev.
Priserčno strune angeljske zvené
Pozdrav popotnim v luči dom svetlé.

37. O na videz žalostnem, v resnici pa vender veselem začetku novega leta.

Novo leto se je začelo, vpeljano sè slovesnim zvonjenjem. Otroci so slišali to zvonjenje in zidali v zrak svoje gradiče. Svitli, gorki sončni žarki mladostnega upanja so odperli domišljiji širok pogled na življenje polno veselja in neomejene sreče. Le gori, v bolniški izbi, kjer je ležala mala Lenčica, ondi je veselo poterkavanje prehajalo v mertvaško zvonjenje. Vedno bolj se je bližala grozna vničujoča bolezen svojemu cilju. Čeljustna kost se je začela drobiti, posamezni majhini kosci so odpadali.

Vsi, ki so ji stregli, so se čudili, da je Lenčica sploh še mogla živeti. Hrana, ki jo je vživala, je bila sama na sebi premalo k življenju, ke bi jo bila tudi mogla obderžati. V resnici je živelo njeno nežno telesce skoro brez vsake zemeljske hrane. Videti je bilo, kaker da živi milosti polni otrok le od evharističnega kruha.

Naj so pa prihajale drugim solze pri pogledu na njo: mala Lenčica je ostala vedno vesela in pobožno vdana.

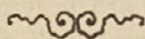
»Mati, zakaj vender tako jokate?« je vprašala nekega dne prednjico. »Imeli bi se veseliti, saj grem k svetemu Bogu!«

Lenčici smert ni pomenila prav nič družega kaker odmečenje zagrinjala, ki ji je zakrivalo vidno pričujočnost božjo.

Gledala je skozi okno svoje bolniške izbe ter pozdravljala oblake ko »prijatelje in poslance svetega Boga«. Poslušala je veselo smejanje svojih malih tovarišic in se veselila, da so »otroci svetega Boga« tako srečni.

To je bil njen svet, čudežni svet »svetega Boga«.

(Dalje prih.)

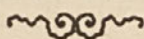


Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriske: Marija (Elizabeta) Bandel iz Kobljeglave, Katarina G(abrijela) Prše iz Ročinja, Katarina (Terezija) Žbogar iz Gorice, Marija (Ana) Golob iz Št. Martina, Mihael (Frančišek) Rutar (vzgleden tretjerednik, strežaj pri pet škofih, ves čas pravi vzor požertvovavnosti in vdanosti do njih, vmerl 31. majnika v bolnišnici vsmiljenih bratov v Gorici); ljubljani

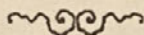
ske: Neža Pirnat, Uršula Podkošek, Elizabeta Vašelj, Ana Žitko, Ana Košir, Marija Grum, Katarina Bogataj, Marija Stritih, Terezija Slapar, Marija Sajovic, Marija Mertl, Ana Cugelj, Terezija Zupan, Helena Gregorka, Marijana Man, Marija Grebenšek; k a m n i š ke: Ana Čebulj, Marija (Klara) Černe, Karolina (Marija) Schmalz, Marija (Terezija) German, vse iz Kamnika, Jozefa (Elizab.) Podjed iz Tunjic, Katarina (Neža) Marko, Marija (Klara) Gašperc, Helena (Klara) Robas, Marija (Franca) Rozman, vse iz Cerkelj, Marija (Angela) Kepec iz Ihana, Apolonija (Mihelina) Kreč, Katarina (Elizabeta) Šusteršič, Marijana (Terezija) Hribar, vse tri iz Mengša, Neža (Marija) Zorman iz Velesela, Marija (Elizabeta) Petrič † v Irliski Bistrici; k o m e n d s k e: Ana (Jedrt) Letnar, Barbara (Marija) Podverženec, Jernej (Štefan) Peterca; t e r n o v s k e pri Ilirski Bistrici: Helena Frank iz Prema.

Nadalje se priporočajo v molitev neka žena v Scharnhorstu pri Dortmundu na Nemškem na čast presv. Sercu Jezusovemu za ljubo zdravje; S. M. S. K. iz družbe hčer božjega zvečarja v čast presv. Srca Jezusovega, da bi jim sovražniki ne mogli škodovati; neka tretjerednica, ogerska Slovenka, v bolnišnici v Pečuku, za zdravje dušno in telesno in potem, če Bog da zdravje, za primerno dobro službo.



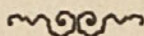
Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo na dalje: L. H. za rešitev iz neke nadloge; Marija Hijacinta Vider Bogu Sv. Duhu, presvetemu Sercu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu itd., da je dobila zaželeno učiteljsko mesto v Šiški.



Za kitajski misijon

so nadalje poslali v K a m n i k: Marko Kostanjevec iz Ljubljane: 5 K; neimenovana oseba: 40 v; N. N.: 20 K.



Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1913.

Mesec julij ali mali serpan.

1. torek: mej ormino sv. Petra in Pavla, ap.
2. sredo: obiskovanje bl. dev. Marije. V. O.
3. četrtek: sv. Julijana Falkone-rijska, d.
4. petek: mej osmino sv. Petra in Pavla, ap.
5. sobota: sv. Cirilj in Metod, škofa.

6. **nedelja**, 8. po bink.: osmina sv. Petra in Pavla, ap.
7. ponedeljek: sv. Lovrenec Brindiški, sp. 1. r. kapuc. **P. O.**
8. torek: sv. Elizabeta Portugaljska, vd. 3. r. **P. O.**
9. sredo: sv. Nikolaj in tovariši gor-
kum. m. **P. O.**
10. četrtek: sv. sedem bratov, m.
11. petek: sv. Veronika Juliani, d. 2.
r. **P. O.**
12. sobota: sv. Mohor in Fortunat, m.

13. **nedelja**, 9. po bink.: sv. Ana-
klet, pap. m.
14. ponedeljek: sv. Bonaventura, šk.
c. uč. **P. O.**
15. torek: bl. Angelina Maršanska,
vd. 3. r. **P. O.**
16. sredo: Mati božja Karmeljska.
17. četrtek: sv. Aleš, sp.
18. petek: bl. Simon Lipniški, sp. 1.
r.; sv. Simforoz in njeni
novi, m.
19. sobota: bl. Janez Dukejski sp.
1. r.

20. **nedelja**, 10. po bink.: sv. Hi-
jeronim Emilijan, sp.; sv. Mar-
jeta, d. m.
21. ponedeljek: osmina sv. Bonaven-
ture.
22. torek: sv. Marija Magdalena, spo-
kornica.
23. sredo: sv. Apolinarij, šk. m.
24. četrtek: sv. Frančišek Solanski
sp. 1. r. **P. O.**; sv. Kristina, d. m.
25. petek: sv. Jakob, ap.; sv. Kri-
stof, m.
26. sobota: sv. Ana.

27. **nedelja**, 11. po bink.: posveče-
nje vseh cerkev treh redov sv.
Frančiška.
28. ponedeljek: sv. Nazarij in drugi
m.; bl. Nevolon, sp. 3. r.
29. torek: sv. Marta, d.; sv. Feliks
pap. in drugi, m.
30. sredo: sv. Kamilj, sp.
31. četrtek: sv. Ignacij, sp.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1., 2. in 3. reda sv. Fran-
čiška.

V. O. pomeni vesoljno odvežo s pop. odpustkom za ude 1, 2. in 3. reda.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser, — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol.
Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, M'n. Prov.